

Utorak, 21.12.2010.g.

Jučer sam pisao o tome kako smo u subotu i nedjelju pomagali u radu naše župne zajednice. No, jedan detalj sam zaboravio napomenuti.

HVALA TI GOSPODINE ŠTO SI SVOJE KRALJEVSTVO OBJAVIO MALENIMA!

U cijeloj toj grupi ljudi, koji su pomagali i pomažu u radu naše župne zajednice, nisam primijetio niti jednog viđenijeg političara, čelnika ogranka ili podružnice neke naše političke stranke, nekog direktora ili rukovoditelja u nekom jačem trgovačkom društvu. Nisam vidio ni baš puno fakultetski obrazovanih ljudi. NE.

Ali sam vidio jednu ženu, 30 i nešto godina, koja je već godinama bez posla. Vidio sam i njezinog brata koji si isto traži posao. I svako jutro su na misama zornicama. Vidio sam dva-tri čovjeka u penziji, još neke bez posla, neke žene koje imaju i posao i obaveze u obitelji i razne kućne poslove koje moraju obaviti. Vidio sam i neke invalide i stare ljude.

I dobro, rekao je Sveti Pavao da neka svako pripomogne prema svojim mogućnostima i sposobnostima i darovima koje ima. E, kada bi naši župljani pripomagali radu župne zajednice prema svojim mogućnostima i sposobnostima i darovima naša župna zajednica bi procvatila.

I sada mi je jasno zašto je Gospodin svoje apostole odabrao od običnih ljudi, malih u očima njihovih suseljana i sugrađana. Ali velikih u Božjim očima.

O KAKO SAM SRETAN KADA VIDIM TE NEKE LJUDE U NAŠOJ CRKVI! NEKI SU I BOLES
NI I SIR
OMAŠNI
I
BEZ
POSLA
I
BEZ
ZAVRŠENIH
ŠKOLA
I
BEZ
NEKOG
STATUSA
U
SREDINI
GDJE
ŽIVE.
ALI,
ONI
SU
TU
NA
SASTANKU
S
GOSPODINOM.
I
ZNAM
DA
ON
NA
NJIH
MISLI
I
PAZI.

O, ja ne znam zašto su oni tu i što oni u sebi nose. Ali im vidim lica i oči. Kada izlaze iz crkve, to nisu ni lica ni oči očajnika ni izgubljenih ljudi. Ne, vidim lica ljudi koji se upravo vraćaju sa sastanka sa dragim PRIJATELJEM.

O, HVALA TI GOSPODINE ŠTO SI TI NJIHOV PRIJATELJ! HVALA TI, HVALA TI, HVALA TI!

I reći će sada neki, pa da, pa ti ljudi nemaju što raditi, ili su bez posla ili su u penziji ili na bolovanju pa mogu ići u crkvu. A mi moramo raditi, nemamo sada vremena za to.

O DA, A KADA ĆE TAKVE GOSPODIN PITATI, KADA DOĐU PRED NJEGA, DA LI STE IŠLI
NA
MISE,
DA
LI
STE
POMAGALI
U
RADU
ŽUPNE
ZAJEDNICE,
DA LI STE POMAGALI
DRUGIMA, NE SAMO MATERIJALNIM STVARIMA,
NEGO
I
MOLITVOM, LIJEPOM RIJEČJU,
PAŽNJOM?
ŠTO
ĆE
MU
REĆI,
DA
NISU
IMALI
VREMENA
JER
SU
MORALI
RADITI
I
ODMARATI
SE.
JAKOG
LI
ODGOVORA!
A
GOSPODIN

ĆE
IM
REĆI
DA
SU
SI
TREBALI
PRIPREMATI
ŽIVOT
NA
NEBU
A
NE
ZGRTATI
VARAVA
OVOZEMALJSKA
DOBRA.
I
BIT
ĆE
JAO
I
POMAGAJ!

A reći će neki, pa što to nas briga MI NE VJERUJEMO NI U BOGA NI ŽIVOT POSLIJE SMRTI. Da, ne vjerujete!?! JESTE LI SIGURNII?! AJDE, KRENITE SA SVOJIM MISLIMA DUBOKO U SVOJU NUTRINU. TAMO, GDJE SAMO VAŠ DUH SMIJE. I SADA RECITE DA NE VJERUJETE. Vi, koji se mučite u besanim noćima, u mamurnim jutrima, u ispraznim zadovoljstvima. Kada ostane sami sa sobom. Znam da tada nešto osjećate. Samo ne znate što je to ili si ne želite priznati. AJDE, RECITE SI NA GLAS: "JA NE VJERUJEM U ŽIVOT POSLIJE SMRTI." ŠTO JE, BOJITE SE TO REĆI. Ako se bojite, hvala dragome Bogu, još ima nade za vas.

Već sam si nekoliko puta razmišljao o dragom fra Zvezdanu Liniću. Vjerojatno su mu mnogi zavidni jer misle kako je njemu lijepo, Bog ga je obdario s puno darova, može propovijedati, liječiti, istjerivati zle duhove, blagoslivljati, i dr. O, i ja sam tako mislio prije godinu dana.

Ali sada više ne mislim tako. O, tek sad vidim koliko je njemu teško. Jer on je svjestan da ga Bog voli i da mu je dao puno darova. Da, ali je isto tako svjestan da će za svaki dar koji je

besplatno primio a nije ga dalje besplatno dao, odgovarati u onaj čas kada dođe pred Gospodina. O, itekako je toga svjestan. Sjećam se njegovog lica na kraju trodnevnog seminara ovog rujna u Zagrebu. Bilo je to umorno lice ali istovremeno i prekrasno i puno svjetla i radosti. Jer on je znao da je on u ta tri dana dao svima nama ono što je besplatno od Gospodina primio. I da je Gospodin s njim bio zadovoljan. Ali isto tako je znao da mora dalje i dalje svjedočiti za Gospodina. I besplatno davati što je besplatno primio.

A pitam vas ja, VAS UMNE I BOGATE.(Pa i mene to ide, bar u većem dijelu mojeg života.)

JESU LI I VAŠA LICA IZMUČENA OD TOGA ŠTO STE DRUGIMA DALI ONO ŠTO STE BES
PLATNO
PRIMILI?
JELI
VAM
TIJELO
I
SRCE
IZMUČENO
OD
SLUŽENJA
DRUGIMA
SVOJIM
DAROVIMA
I
SPOSOBNOSTIMA
KOJE
VAM
JE
GOSPODIN
BEPLATNO
DAO?
ILI
MISLITE
DA
JE
TO
VAŠE,
DA
STE
SAMI
SVE
TO

ZASLUŽILI
PA
DA
NIKOME
NIŠTA
NE
MORATE
DATI?

RADITE ŠTO VAS JE VOLJA. SAMO NEMOJTE DA POSLIJE BUDE PLAČ I ŠKRGUT ZUBIJ
U.

Ja ne želim stati pred Gospodina pa da se onda osjećam da bi radije u zemlju propao nego da
mu odgovorim kako sam iskoristio sve darove koje mi je dao. Dao mi je da završim fakultet ali ja
ću i boriće nositi, i smeće skupljati, i mesti kada treba u i oko naše crkve. Ali ću dati i koji savjet,
puno ću se moliti za svoje župljane i njihove potrebe, a dat ću i koju kunu kada
će netko biti u potrebi. Š

TO
SAM
BESPLATNO
PRIMIO,
BESPLATNO
ĆU
I
DATI.

I molit ću se Gospodinu da mi sve to uzme za oprost silnih grijeha koje sam učinio i koje činim.
Molite se i pomažite i vi.

I NADAJTE SE, KAO I JA, DA ĆE SVE TO GOSPODINU BITI DOVOLJNO.